

© Copyright **Alexander Bibac** și Editura Kron-Art
pentru această ediție. Toate drepturile de autor sunt
rezervate.

Copertă, grafică, editor: **Gabriel Stan**

DTP: **Marius Stroie**

Lector de carte: **Gențiana Stan**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BIBAC, ALEXANDER

Jocul cu libertatea / Alexander Bibac - Brașov:
Kron-Art, 2011

ISBN 978-973-1778-34-1

Vol. 1. : Jocul cu libertatea. - 2011

ISBN 978-973-1778-35-8

821.135.1-31

ALEXANDER BIBAC

**JOCUL
CU
LIBERTATEA**

CUPRINS

CALVARUL	18
COINCIDENȚE.....	31
VIZITE... ..	51
ÎNCEPUTUL SCHIMBĂRI... ..	67
CUTREMURUL	74
TURNEUL	78
REÎNTOARCEREA ÎN PATRIA MUMĂ	80
ACASĂ	84
ÎNTÂLNIREA CU CEAUȘESCU.....	86
DOAMNELE.....	89
ÎNCEPUTUL.....	94
NELINIȘTE.....	100
ÎN GURA LEULUI.....	105
LA UN PAS DE LIBERTATE	114
OMENIA NU ARE NAȚIONALITATE	116
ÎNTRERUPERE.....	119
CHIAR EXISTĂ UN DESTIN?.....	120
ÎN „PARADIS”	124
FAȚĂ ÎN FAȚĂ CU REALITATEA.....	127
ALT „MIRACOL”	131
CU INIMA-N DINȚI	135
PRIMA CUNOȘTINȚĂ CU REALITATEA SUEDEZĂ	138
RETROSPECTIVĂ	139
LA BISERICA ROMÂNEASCĂ.....	142

INTRARE ÎN PARADIS?	146
ROMÂNII	154
DE UNUL SINGUR	156
DE VEGHE ȚĂRII	167
LA ȘCOALĂ	173
DEȘTEPTAREA!! SOCIETATEA ÎNCEPE SĂ-ȘI DESCHIDĂ PORȚILE	178
ÎNCĂ UN PAS SPRE CUNOAȘTERE	189
LA MUNCĂ	197
VÂRTEJUL TIMPULUI	206
POARTĂ SPRE NECUNOSCUȚ? ... ÎNCEPUTUL	208
UCENICIE	225
FRUSINA	282

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar
ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

„Doamne, parcă am murit și mă duc la îmbălsămat...” Targa cărucior se puse în mișcare zdrăngănind și se pomeni în coridorul lung, aproape întunecat. În lumina slabă își vedea labela picioarelor zguduindu-se în ritmul hurducăturilor; cea care mai avea șoseta albă, semăna cu o cărpă de șters praful când o scuturi. Cotind brusc, targa lovi o ușă care se deschise larg și se trezi la radiologie; doctorul era acolo împreună cu altcineva însă nu desluși decât o pată albă, privirea i se înțeptoșă și își pierdu cunoștința.

CALVARUL

Rămăsese singur în camera de bloc ce îi fusese repartizată la marginea orașului; un pat pliant era singura lui mobilă, împreună cu un perete din pânză de decor, aranjat ca să-i lase loc de trecere colegului spre camera lui. Locuiau la etajul 3 și fusese un chin aproape supraomnesc să ajungă sus sărind din treaptă în treaptă, asta fiindcă nu voise să rămână peste noapte la spital, cum recomandase doctorul. Era trecut de miezul nopții, colegul se dusese la culcare de cum veniseră iar el, lungit în patul pliant nu auzea decât cum îi țiuie urechile. Un sentiment de milă și de jale îl cuprinsese treptat și se pomeni cu lacrimi în ochi, gata să plângă. Se ghemuise cât îi permitea ghipsul mare, umed și greu, sub sacul de dormit care-i ținea loc de plapumă și adormise într-un târziu chinuit de gânduri, de perspectiva unei situații pe care n-o mai întâlnise până atunci.

A doua zi dimineața, în drum spre teatru, colegul îl dusese înapoi la spital cu taxiul. Picioarul se umflase mai tare și îl durea continuu. Se vede că era complicat, fiindcă medicul de gardă un voise să facă nimic fără avizul medicului specialist. Două asistente îl luară în primire și sprijinindu-l de subțiori îl duseră în fața medicului șef de secție. Se vedea că e șef. Uniformă albă impecabil călcată, peste care atârna lejer un halat gros de molton vișiniu. Așezat pe marginea biroului, cu un picior bălăngănindu-se în aer, doctorul se uită compătimitor la el.

- Da' se poate domnule să ne faci așa o poză zise zâmbindu-i părintește...

Sigur îi povestise medicul de gardă despre ce se întâmplase cu o seară înainte și acum încerca să încălzească atmosfera. Ca să nu mai vorbim de telefoanele de la teatru, căci accidentul având loc în timpul serviciului, ar fi trebuit clasat ca accident de muncă iar asta însemna neglijență,... răspundere din partea conducerii instituției, o altfel de salarizare și tot felul de necazuri... Oricum nu pricepea el prea multe în afara durerii. Nu prea putuse dormi, nu mâncase nimic, nici n-avea ce, dar oricum nu-i era foame, iar acum sta în fața unei siluete în alb pe care n-o vedea clar de durere; auzea doar cuvintele și nu înțelegea de ce atâta amabilitate față de el, când cu o zi înainte îl lăsaseră să zace pe coridor, în semiîntuneric, singur cu durerea care-l măcina și cu colegul neajutorat lângă el. De efort începutu să-i tremure piciorul sănătos pe care se sprijinea. Simți un gol în stomac iar privirea i se înțeptoșă...

- Domnule doctor, mă doare rău piciorul mai apucă să zică și se prăbuși moale în brațele asistentelor.

Își aminti mai târziu că una din ele țipase. Când s-a trezit, era pe masa de operație. Se simțea bine, îi era cald deși era acoperit numai cu un cearceaf. Trei siluete pe care le vedea neclar se învârteau în jurul piciorului. Încercă să se ridice în capul oaselor.

- Vă rog să lăsați capul jos, altfel o să vă doară toată viața...

Simți două mâini care-i traseră capul înapoi; trei fețe mascate se aplecaseră peste el și desluși ochii lor cercetându-l cu interes. Țineau mâinile înmănușate în sus și arătau gata să se apuce de cine știe ce operație serioasă.

- Ia uite că s-a trezit domnișorul, zise o mască cu voce de femeie.

- Dar ce sensibil suntem noi, pun pariu că joacă teatru, continuă ea pe un ton ironic.

„Teatru pe mă-ta! Să te văd eu cu durerea asta ce-ai face în locul meu?”

Ar fi vrut s-o înjure, simțea nevoia să înjure cu voce tare, să spună ceva urât pentru a se elibera de teama și durerea care făceau frăție și creșteau tensiunea chinuitoare care-l măcina de la accident încoace, dar nu reuși să scoată nici un sunet. Privi neputincios la măști și încercă să dea din mână.

- Nu, nu, v-am anesteziat de la mijloc în jos dar la dumneavoastră se pare că are efect mai puternic zise o mască.

Se priviră reciproc, ei ușor aplecați peste el, ca-n filmele cu extraterestri, el lungit neputincios pe masă. Apoi ca la un semnal se

retraseră; rămase cu ochii pironiți într-o lampă mare atârnată deasupra mesei de operație.

- Sunt deplasate rău, auzi și cu toată anestezia simți cum îți suceau glezna în fel și chip apoi totul se pierdu într-un fel de ceață.

Se trezi într-o cameră cu două paturi; era întuneric și descoperi mirat că fereastra „rezervei” era îngustă și lungă, plasată sus, aproape de tavan. Din patul lui de lângă ușă putea vedea doar frânturi de cer. Era însă singur în cameră și auzea din când în când zgomote dincolo de ușă ca și cum ar fi fost un coridor acolo. Acum însă, era liniște.

- Unde sunt?

Cuvintele țâșniseră răgușit din gât. Vorbise tare și tresări speriat; ca un fulger își aduse aminte cum zăcuse pe masa de operație, incapabil să vorbească.

„A trecut, n-am nimic” se felicita el în gând.

Deodată auzi niște târșâieli, ușa camerei se deschise cu putere, lumina se aprinse, și văzu cu coada ochiului o siluetă bondoacă îmbrăcată într-un halat albastru.

- Te-ai trezit puile?

În fața lui apăru o femeie rotoseie, pleznind de sănătate, cu părul strâns sub o basma albastră ca și halatul care era cam mic pentru ea. O față rotundă cu obraji dolofani și roșii se aplecă spre el. Era femeia de serviciu pe secție, un fel de „vede tot - aude tot - rezolvă tot”, persoană indispensabilă pentru bunul mers al lucrurilor într-un spital, căci fusese internat la spitalul județean într-o rezervă destinată pacienților de „protocol”. Toate astea le aflase de la ea puțin mai târziu când se împrieteniseră.

Îl simpatizase din primul moment, mai ales că veniseră și doi domni doctori cu el direct de la sala de operații; primise ordin să aibe grije de pacient care era actor la teatru!

- Eu sunt Lenuța și când mata ai nevoie de ceva îmi spui mie și se rezolvă, îi spuse privindu-l cu ochi de expert.

Avea o voce de om bun și îi zări un zâmbet înflorind în colțul gurii. Îngâimă un mulțumesc și închise ochii; se simțea obosit. Auzi ca în vis ușa închizându-se.

Când se trezi, afară era întuneric. Era o liniște desăvârșită dar pentru că nu avea ceas, nu știa nimic de scurgerea timpului. Fereastra, ca un ecran îngust de film, era neagră.

„Trebuie să fie târziu”....

Încercă să se ridice în capul oaselor. Atunci simți durerea strecurându-i-se în tot corpul. Își privi piciorul; era în ghips până mai sus de genunchi. Puse mâna și simți că ghipsul era încă umed. Încet, încet, de durere, simți nevoia să frece porțiunea de picior liberă. Nu putea să se miște din poziția inițială iar durerea îl săgeta fără milă, împiedicându-l să doarmă. Prin fereastra îngustă nu se mai vedea nimic și se întreba din când în când cât o fi ceasul. Se simțea singur, până când și-a dat seama că nu era așa fiindcă avea un însoțitor de nădejde, durerea, durerea care i se băgase în suflet și i se încolăcise de fiecare nerv, durerea care trăia în el, se hrănea din el și îl copleșise cu totul!

A rămase toată noaptea cu ochii ațintiți la fereastră, pândind. Adormea pentru perioade scurte de timp și când deschidea ochii se uita automat la fâșia îngustă de întuneric a geamului. Într-un târziu, a început să deslușească pete cenușii de lumină apoi urechile au deprins zgomote din ce în ce mai clare și mai puternice; mai întâi vuiet înăbușit de motoare undeva departe, apoi zgomote de uși trântite și pași aproape de el. Pândeau cu sufletul la gură ivirea zorilor și prindea curaj, se bucura că există viață dincolo de durerea lui, viață care se trezea în fața unei noi zile care destrăma întunericul de afară; freca mereu cu mâna, reflex, piciorul ascuns în strânsoarea ghipsului și se bucura cu ochii la pata de lumină care se făcea din ce în ce mai mare..

Așa l-au găsit doctorii când au venit dimineața la vizită. Palid și sfârșit, suferind ca un erou de roman.... I-au prescris niște calmante și au plecat glumind; scăpaseră de griji, era sâmbătă, a doua zi era duminică iar pacienții rămăneau în grija asistentelor și a rudelor care îi vizitau.

Rămas din nou singur, își roti ochii prin cameră căutând parcă ceva, dar nu găsi nimic de care să i se agațe privirea. Singurul lucru aparte era fereastra, ca o trecere spre altă lume. Pleoapele grele de nesomn se închiseră.

- Măi, măi, da' ce e cu mătăluță de-arăți în halul ăsta?

Smuls din somnul chinuit, deschise ochii. Lenuța se afla la capul patului; fața ei exprima compasiune sinceră.

- N-am putut să dorm, se plânse el.

- Te doare rău?

Dădu din cap a încuviințare, ochii i se umpluseră de lacrimi, era gata să plângă.

- Las' că nu te lasă ea Lenuța puile zise ea ocrotitor, da' ia zi, ai mâncat ceva azi?

- Nu, dar nici nu mi-e foame, zise pe un ton plângăret.
 - Trebe să mănânci puile, păi cum vrei să te faci bine, ai?
 - Nu mănânc eu mizeriile astea de la spital, continuă el ca și când ar fi mâncat numai finețuri la viața lui.
 - Las' că arinjază tanti Lenuța, îl liniști ea, stai că vezi mata acușica, mai târziu.

Se aplecă spre el și îl mângâie pe frunte.
 - Știi mata că în restul spitalului doarme pacienții câte doi în pat? Scutură capul pe pernă. Nu știa!
 - E' și uite că mătăluță ești singur în rezervă, nu zici că-i bine? Scutură iar din cap. Sigur că era bine!
 - Stai mata liniștit că se rezolvă toate, hai nu mai fi trist! Luă mâna de pe fruntea lui și ochii i se înăspriră.
 - Io mă duc să-mi văd de treabă și vin mai încolo, mata ia pastilele cu ceaiul ăsta sau vrei să-ți aduc compot?

Se aplecă cercetător spre el.
 - Se poate compot? smiorcăi el.
 - Păi te-n-trebam eu altfel?
 Încuviință bucuros scuturând din cap. Rămase iar singur cu ochii în tavan și cu capul golit de gânduri.
 Nu și-a dat seama când a trecut timpul și s-a trezit cu Lenuța în fața lui. Ținea în mână o tavă pe care erau două farfurii puse una peste alta.
 - Gata puile, iată-mă-s, zise bucuroasă și așeză tava pe noptiera de metal de la capul patului; apoi îl ridică de spate, îi propti perna mai bine, îi puse tava în poală și ridică farfuria care servea de capac.

Un pui întreg tăiat în două, prăjit pe plită în sare, își împrăștie aroma în cameră. Sarea mare, grunjoasă, sclipea stins pe carne. Se uita uimit la delicatetea din fața lui și nu-i venea să creadă; pui la grătar nu mâncase demult iar acum avea unul întreg în fața ochilor.
 - Ia mătăluță și mănâncă, zise femeia și se uită cu un fel de mândrie la el.

Era o performanță să facă rost de un pui întreg dar avea ea „relații” la bucătărie; rămase mut uitându-se în farfurie la cele două jumătăți identice.
 - Acu' doar nu vrei mata să-ți bag și-n guriță, zise și râse mulțumită.
 - Hai dă-i drumul...

Se așeză pe scaun cu mâinile în poală și ochii la el.
 Rupse un copan și-l duse la gură; n-avea pâine și îi era rușine să ceară. Mușcă, și suctul gustos îl făcu să mestece; sarea trosnea plăcut în dinți și

o simțea dizolvându-se în gură. Nu mâncase de două zile și îi era greu să mănânce atâta dar privirea femeii, maternă, îl îndemna binevoitoare. Termină cu chiu cu vai aproape o jumătate de pui și se opri.

- Nu mai pot, sâr'u' mâna.
 - Păi n-ai mâncat aproape nimic.
 - Nu mai pot, mă doare tare piciorul.
 - Te doare tare puile, da' las că te rezolvă ea Lenuța și simți iar compătimirea din privirile ei.
 - Să-ți fie de bine!

Îi luă farfuria din față, o puse pe tavă, își îndreptă halatul pe corpul rotofei și ieși. Ziua trecu pe nesimțite. Auzea frânturi de conversații și pași trecând pe lângă ușă. Cerul își schimba culoarea și lumina pe când el urmărea atent tot; ajunsese să descifreze zgomote care reprezentau diverse mișcări și se minuna de adaptabilitatea simțurilor lui. Era ca un fel de pândă în care se simțea ca un animal închis undeva, încercând să găsească o cale de ieșire, el și durerea lui care se făcea din nou simțită odată cu venirea serii. Se lăsase liniște, zgomotele se diminuaseră încet. Îi auzise pe vizitatori părăsind saloanele și apoi târșăitul papucilor pacienților care se întorceau după ce-și petrecuseră oaspeții. Timpul se scurgea lenș în întunericul camerei și îl apucă groaza gândindu-se la noaptea ce se apropia.

De disperare începu să frece din nou piciorul când, deodată, ușa se deschise și Lenuța intră de data asta strecurându-se. Închise ușa cu grije și se apropie de el. Avea un aer misterios.

- Puile zise, uite am astea pentru tine....
 Băgă mâna în buzunar de unde scoase un mic pliculeț.
 - Când te doare tare, strigi la sora de serviciu și îi dai să-ți facă asta, da' să nu zici că-l ai de la mine, șopti, apoi băgă pliculețul sub pernă, îl sărută pe frunte și ieși, dar n-apucă să-nehidă ușa că reveni și spuse aproape scuzându-se:

- Eu nu vin mâine la servicii, că am liber.
 Ușa se închise cu zgomot sec. Rămase iar singur cu gândurile lui; timpul trecea greu și odată cu el se micșora tăria de a îndura durerea. A încercat să doarmă dar se trezea cu un svâcnet și atunci își găsea mâna frecând automat piciorul. Când n-a mai putut a strigat:

- Soră!
 După un timp, asistenta se ivi în ușă.
 - Ce doriți?
 Ton impasibil, ușor iritat.

- Faceți-mi asta vă rog, îi spuse aproape găfâind de durere și îi întinse pliculețul care conținea trei fiole închise la culoare.

Fața femeii se crispă în timp ce se uita cu atenție la fiole.

- De unde aveți astea?

Durerea ajunsese insuportabilă și atunci izbucni nerăbdător:

- Nu vă interesează de unde le am, faceți-mi injecția!

Asistenta îl privi o clipă apoi ieși din cameră. El habar n-avea ce conțineau fiolele dar credea cu disperare că îl puteau ajuta, îi spusese și Lenuța doar!

Asistenta se reîntoarce cu o seringă în mână.

- Întoarceți-vă pe partea stângă.

Se întoarce cu greu. Simți pișcătura acului. Dintr-odată totul se schimbă. I se făcu cald. O căldură molatecă ca o îmbrățișare îl cuprinsese treptat și începu să aibe senzația că se află pe o saltea moale și adâncă de puf în care se scufunda alunecând într-o cădere fără sfârșit. Vedea în timp ce se prelingea în gol cu încetinitorul, cum în jurul lui începuseră să plutească sfere de diferite mărimi; erau ca ciucurii de pe căciulile de iarnă ale copiilor, pufoase, albe și strălucitoare ca niște fulgi uriași care se roteau încet și îi dădeau senzația de liniște și calm. Se uita încântat cum apar din neant și treceau pe lângă el lăsând în urmă un sunet abia perceptibil, ca o ușoară vibrație. Ar fi vrut să-i atingă... se simțea fericit, o fericire profundă în care nu mai exista altceva decât alunecarea infinită într-o lume de vis în care căldura îl învăluia protector, în timp ce sferele se învârteau lent în jurul lui ca niște planete ciudate.

„Sunt frumoase ca niște globuri de iarnă”...își auzi gândul șoptind.

Simți yag cum i se scoate acul seringii. A adormit profund în timp ce asistenta îl întorcea pe spate. A fost pentru prima și ultima oară în viața lui când a simțit efectul unui drog.

A doua zi dimineață când s-a trezit, era ca nou născut, vesel și odihnit. Durerea se atenuase și se simțea optimist. Mâncă fără mofturi toată mâncarea care i-a fost adusă și după-amiaza trase un pui de somn. Nu l-a deranjat nimeni, zăcea singur în patul lui, împăcat cu el și cu lumea.

Luni dimineața, la vizită, cei doi doctori i-au spus că se poate duce acasă fiindcă, ziceau ei, situația se stabilizase și își revenise după câte se părea. A vrut să le spună că se simțea mai bine la spital decât acasă dar n-a reușit să scoată nici o vorbă. Îi părea rău de Lenuța, de fereastra cu frânturi de cer, până și de singurătatea din camera lui îi părea rău, dar a tăcut cu fălcile încheștate de neputință.

A îmbrățișat-o cu lacrimi în ochi pe femeia aceea simplă care i-a purtat de grije ca o mamă; tot ea l-a condus până la ieșire, de unde a luat un taxi până acasă. Cele două fiole cu conținut magic care mai rămăseseră, le-a păstrat. Când s-a dat jos din mașină în fața blocului, a rămas ca un cocostăre într-un picior. Clădirile lungi pătate de ploaia care nu se mai sfârșea îl înconjurau mohorâte. S-a uitat neajutorat în jur. N-avea nimic de care să se sprijine și în afară de ploaia care fărâia trist, nu se zărea nimeni. N-a avut încotro și a început să sară într-un picior până la scara blocului, pe hol, până a ajuns la scara principală. Era drum lung până la etajul trei, 48 de trepte pe care le-a numărat cu voce tare ca să-și dea curaj în timp ce urca sărind, ud de transpirație, Golgota lui. Când a ajuns cu răsuflarea tăiată în fața ușii, a început să plângă; nu-și închipuise vreodată că va fi atât de greu să urci trei etaje. A trântit ușa în spatele lui, a intrat în camera pustie și s-a lăsat greu pe pat, până i s-a mai potolit respirația. Apoi i s-a făcut sete, pe urmă a început să-l doară piciorul și atunci a renunțat la apă fiindcă bucătăria era prea departe și se simțea sfârșit. S-a întins îmbrăcat pe patul pliant și a încercat să doarmă; degeaba! S-a uitat împrejur....era dezolant. Ferestrele mari, fără perdele, se holbau oarbe la cerul cenușiu. Lângă perete o etajeră joasă cu câteva sticle goale de Martini și de whisky, așa „de frumusețe” și într-un colț, un cuier rotund cu picior. Astea erau mobilele lui. Pe podea, valiza; n-avea covor iar peretele din interior era făcut din pânză de decor ca și ușa prin care intra în camera lui. Colegul își alesese camera din spate, complet separată, după formula: cine vine primul alege, iar el nu protestase, nu îi era felul.

Patul pliant nu îi îngăduia o poziție mai comodă ca să aline din durere. A zăcut așa până seara târziu așteptându-și colegul. S-a gândit la teatru și la colegii lui, la faptul că a dispărut deodată dintre ei; oare n-a fost nimeni care să se întrebe ce s-a întâmplat cu el, nici măcar cel care îi cauzase accidentul? Să-i fi trimis o carte măcar...Chiar așa.... era al nimănui.... nu interesa pe nimeni soarta lui?

A simțit că îl cuprinde din nou tristețea și a încercat cu un efort de voință să-și revină. Apoi... îi venise să urineze.

- Doamne ajută-mă, unde naiba să mă duc la closet când de-abia mă pot mișca.... spuse tare și tresări.

Vocea îi suna spart, răgușită, de parcă nu era a lui.... Se și vedea sărind într-un picior în drum spre baie, zguduind podeaua, încercând să se sprijine de pereți, cu frica că va cădea și nu se va mai putea ridica fără sprijinul altcuiva. Privirea îi rătăci dezorientată prin cameră; văzu

sticlele și așa îi veni ideea. Sub pat rămăsese o bucată de șipeă de la construcția peretelui de pânză și cu ajutorul ei răsturnă o sticlă de pe etajeră și o trase ușurat spre el.

Se foi ce se foi și se puse în poziție pe partea stângă, cu piciorul în ghips deasupra; șoldul însă, se afla mai jos decât marginea patului și nu putea face nimic căci nu putea folosi sticla ca lumea decât dacă-și ridica tot corpul peste cadrul patului. Gâfâind, la capătul puterilor, reuși în cele din urmă să-și dea drumul dar n-apucă să se bucure că auzi cheia răsucindu-se în broască. Recăzu în pat cu sticla într-o mână, în timp ce cealaltă se acoperi cu pătura.

- Ce faci dom'le dormi?

Capul colegului se ivi în cadrul ușii; se voia vesel și șugubăț, ce-i păsa lui.

- Să nu-mi spui că faci pipi în sticlă zise și izbucni în râs.

Văzuse sticla și înțelesese din prima privire mișcarea.

- Aș face eu și asta dac-aș putea, dar n-am liniște!

- Totul e să ochești bine cu păsărelu' că altfel dai pe-afară, hohoti colegul.

- Fii serios dom'le, zi mai bine ce-i pe la teatru.

- Ce să fie, repetiții.

- Și în rest?

Știa că între repetiții colegul nu venea acasă fiindcă era prea departe de centru și tot n-avea ce să facă într-un apartament gol.

- Mai joc poker cu băieții ori merg în vizite.

- Aha!

Vizitele, însemnau întâlnirile cu damele "intelectuale" ale urbei; grupul celor „trei grații” cum le ironiza lumea, era format din soțiile unor intelectuali „mai răsăriți” ai orașului. Se luau la întrecere care să fie mai intelectuală, mai originală și mai fină, organizând petreceri unde invitau protipendada târgului și bineînțeles oamenii teatrului, aleși pe sprânceană. El nu fusese invitat niciodată!

Când se adunau toate trei, trebuia să faci mari eforturi să nu te pufnească râsul, fiindcă arătau ca niște țoape ajunse. Năzuroase, rujate, fardate, cu sprâncenele smulse, cu degetul mic ridicat când beau din pahar, străduindu-se din răsuputeri să fie prețioase. Colegul profita însă din plin și bine făcea, fiindcă a avea principii nu ținea de foame, iar lor, tinerilor, asta le era, foame!

- Ai adus ceva de haleală?

- Niște pateu de ficat și franzelă, ajunge?

- Adu-le că mi-e o foame de nu te văd!

Celălalt se duse la bucătărie și reveni cu un fund de lemn pe care așezase cutia de pateu și franzela tăiată. A mâncat ca un apucat, obosit, murdar, flămând și nefericit pe deasupra.

Colegul se angajă să-i cumpere câte ceva de mâncare și să-i lase în lui ceai de dimineață într-o sticlă ca să ajungă toată ziua. Cam atât. De contact cu teatrul, nici vorbă. Era un tip pragmatic. Ori primise lecții de viață, ori avea o structură mai aspră. Se descurca destul de bine comparativ cu ceilalți, iar când era vorba de el sau de situații legate de el, nu făcea nicio concesie... era bucureștean.

A adormit sătul și îmbrăcat. Așa a dus-o aproape o săptămână. Sticlele goale se înmulțiseră, aliniată lângă pat: colegul le mai golea din când în când, îi aducea de mâncare salamuri, mai ales parizer, și încet, se obișnuise. Avea un halat de baie care ținea și de pijama și când îl durea spatele de la patul pliant, se „plimba” sărind prin cameră ca o lăcustă schiopă până la fereastra de unde se uita afară, la lume.

Lumea aceea era compusă dintr-un șir de case sărăcicioase acoperite cu carton gudronat fixat cu pietre și cărămizi. Curțile erau năpădite de iarbă și bălării prin care cutreierau tot felul de orătării. Câteva cotețe de porc pe ici pe colo trădau nivelul de bunăstare a stăpânului casei. Stive de lemne ca niște turnuri ridicate pe lângă garduri, arătau a cazemate de ocazie.

Deschise larg fereastra. Aerul proaspăt năvăli peste el fluturând marginea cearceafului de pe patul pliant.

Chiar sub fereastra lui, trebăluind în jurul unui cazan de rufe pus pe cărămizi deasupra unui foc de vreascuri, se învărtea o fată. Era destul de înaltă, blondă, iar trupul tânăr cu linii mlădioase era acoperit de un tricou verde măsliniu ce se asorta la pantalonii verzi de catifea reiată. O urmări multă vreme, amuzat de imaginea aceea a unei fete frumoase învărtind eu făcălețul rufe într-o curte plină de mizerii. Afară era destul de cald și soarele strălucea vesel pe cerul albastru de primăvară timpurie. Era prima zi însorită după mult frig și ceață. Se simțea bine, pentru prima oară optimist. Deschise larg fereastra și trase adânc în piept aerul curat; un fior de plăcere îi străbătu tot trupul. Mirosea a primăvară și a fum de lemne.

De fapt o știa pe fată din auzite. Colegul lui îi povestise că erau trei surori vestite în cartier: Mariana-cur de fier, Nuți-spaima puții și ea, blondă, dar îi uitase numele. Se amuza cu gândul la porecle, când, fără veste, fata privi în sus și îi zâmbi. Surprins, îi întoarse zâmbetul.

- Tu ești unul din cei noi nu? strigă fata sprijinindu-se de făcăleț.
„Ce noi, care noi”, băgău în gând.

- Pofțim? zise tare și se aplecă peste pervaz.

- Nu ești nou la teatru? repetă ea punându-și mâna streășină la ochi.

- Aaa... ba da, sunt nou la teatru.

Tot orașul, toată mahalaua știa că veniseră doi actori noi la teatru.

- Ei vezi, știam eu ceva, zise fata și împunse rufele cu bățul.

Sigur că știa ceva devreme ce colegul lui o și adusesse pe una din surori în apartament, ”la cercetat”!

- Și ce faci acolo? întrebă, de formă.

- Iaca spăl, adică fierb pândalnicele aistea di rufi.

- Da’ nu ți-e frig?

- Unî’ frig, nu vezi ditamai focu’?

Continua să se uite în sus la el și tricoul se ridicase un pic dezgolindu-i mijlocul. Pielea albă se ivise ca o centură între tricou și pantaloni. Simți brusc sângele punându-i-se în mișcare.

- Da’ unde lucrezi tu? o întrebă prostește ca să nu se răcească convorbirea.

- La combinat, răspunse ea și se aplecă peste cazan învârtind de zor cu făcălețul maldărul de rufe aburinde. Când termină de învârtit, își ridică iar privirea la el. I se păru că are ochi albaștri-verzi dar cum era cam miop, nu fu prea sigur. Dintr-odată simți că nu-i mai era frig și nu-l mai durea piciorul! Singurul gând era cum s-o facă să vină sus la el.

- Ă... ești liberă azi?

Vocea sună spart, lovindu-se de pereții blocului.

- Da, da di ei mă-ntrebi?

Mintea începu să-i funcționeze febril în căutarea unui motiv.

- Mă gândeam să te rog să-mi aduci bățul ăla zise și arătă ceva în curtea ei care aducea a toiag.

- Știi, am piciorul în ghips și aș avea nevoie de el.

- Vai di mini da chiar s-o rupt?

- În trei locuri, poți să vii să vezi, zise înviorat deodată.

Fata rămase o clipă în tăcere cu ochii la el.

- Așteaptă să termin cu rufele și vin; stai la trei nu?

Probabil că tot blocul auzise și știa de-acum ce-ô să se întâmple, dar ce îi păsa lui!

- Da, la trei!

Vocea îi suna sigură, fermă!

- Sună la sonerie!

Fata flutură mâna liberă a salut și se aplecă iar peste cazan; sâniile tari se mișcau ritmic sub tricoul verde.

Se retrase de la fereastră în culmea satisfacției. Reușise, fata o să vină, dar unde s-o ducă? La el în cameră în nici un caz fiindcă n-avea pat ca lumea! Pe jos nu, că îl încurca ghipsul, pe masă în bucătărie nu, că nu putea sta în picioare!

„În camera cealaltă, în camera colegului”! Rotițele înfierbântate ale gândurilor se opriră brusc.

Păi sigur, era pat și încă unul mare, lat, nu era primejdie să cadă, nu de alta dar era pățit! Șontăc, șontăc se duse până la camera colegului și deschise ușa. Totul era în ordine, mai puțin aerul închis, așa că deschise fereastra, se întoarse apoi în camera lui, și începu să aștepte. Mai târziu, mult mai târziu și-a dat seama că toată viața lui a fost o așteptare. A așteptat mereu, înfrigurat, o așteptare profundă, intensă, care aproape îl devora și îl făcea să trăiască o întâlnire la maxim. A așteptat ca pe un peron pustiu un tren de care nu era sigur că o să vină, dar a sperat întotdeauna și n-a obosit niciodată să aștepte, așa cum n-a obosit niciodată să trăiască intens, să iubească cu pasiune.

Sonerie țârâi scurt. Tresări și surâse. Soneria era cu scheme: două fire electrice subțiri, fără multă izolație, trebuiau atinse unul de celălalt ca să facă contact. Nu toți știau cum să procedeze, așa că majoritatea se curentau. Asta se constata când după țârâitul scurt, urma și un mic țipăt de spaimă, în timp ce el și colegul lui se stricau de râs în spatele ușii.

Șontăc-șontăc, se duse și deschise. Fata, în fața lui, zâmbitoare; nu se schimbase, era îmbrăcată ca lângă cazan, aproape că aburea de muncă și acum. În mână ținea bățul pe care o rugase să-l aducă.

- Ia să văd și eu cum stau domni actori, zise și intră nonșalant pe lângă el întinzându-i bățul.

Mirosea a săpun de rufe ieftin și a transpirație proaspătă. Fiindcă de la ușa locuinței până la camera din fund nu era decât un coridor drept, fata se duse întins la ușa din capătul acestuia, o deschise și nimeri exact unde trebuia, adică în camera colegului. El, schiopătând în urma ei.

„Începe bine”, își zise.

- Da’ ci, numa’ așa di mică îi locuința? se miră ea.

- Nu, nu, las’că-ți arăt eu mai târziu, răspunse gâfâind și închise ușa în urma lui.

- Hai așează-te și tu, o îmbie așezându-se greu pe pat.